

vrij verkeer had tot de weduwe van Pieter Pietersz. in den Toren van Munnickendam, Mooi Aaltje genoemd in de waring. En ieder wist, dat deze Alida Jansd. van de strengste zeden niet en was. Ook deze had hem afgewezen, en was later gehuwd met een gegoed weduwnaar, Lubbert Harmensz. in de Drie Testen. Meerdere jonge dochters werden genoemd, die Bredero's hulde hadden afgewezen. Maar Madalena had hem verdedigd met groote onverschrokkenheid. Bijna dagelijks werd de jonge kunstenaar in zijne afwezigheid aangevallen door Rodenburgh en Van der Voort, die van zijn leven in kroegen en taveernen niet veel goeds vertelden. Madalena sloeg alles in den wind, en toonde aan Rodenburgh hoe weinig ze hem voor dit alles dank schuldig was, toen ze hem met lachend gelaat afsloeg bij een zeer deftig huwelijksaanzoek.

Nadat ze den tweeden Januari Gerbrand te vergeefs op den Amstel gewacht had, nadat zijn ongeluk algemeen bekend, en de aanleiding duidelijk, ook aan Jan Teller, gebleken was, zweeg ze, en besloot ze op aanraden van de familie Gerbrand niet te antwoorden, en het verder verkeer af te breken. Weinige dagen later keerde zij naar Dordrecht tot de haren terug. Intusschen had Isaäck van der Voort met grooten ernst bij Madalena aangehouden, dat zij hem het jawoord mocht schenken. Al de familieleden, de Stockmansen, de Tellers, de Van der Voorten, poogden haar te bewegen dit achtbaar huwelijk te sluiten. Maar zij aarzelde. Het scheen, dat zij een groot bezwaar vond in het verlaten van Holland en hare familie. Van der Voort had zich terstond bereid verklaard zijne handels- en fabriekszaak van Napels naar Amsterdam over te brengen. Hij bevond zich nu meest te Dordrecht, en scheen uiterst tevreden over den loop der zaken. Het was zeer waarschijnlijk, dat Madalena zijne vrouw zou worden . . . . .

Dit alles had moeder Marretje met stijgenden angst en hevige slagen van haar bonzend hart aangehoord. Van de brieven en verzen werd niet gesproken. Het was al te duidelijk, dat niemand de zaak van haar armen jongen had bepleit. Ieder zocht hem op zijde te dringen. Machteloos door zijne zware ziekte, kon hij zich zelven niet verdedigen, en werd hij zoo snel mogelijk vergeten. Niemand bleef hem over dan zijne oude moeder . . . . en nu was het waarschijnlijk al te laat. Zij beheerschte met kracht hare pijnlijke aandoeningen, en sprak met onvaste stem, toen Elisabeth zweeg, en het hoofd moede tegen de ruggeleuning van haar stoel vlijde:

— „Ik dank u voor dit relaas, mejoffrouwe! Het zou mij kwalijk passen de mooie joffrouw Madalena om gratie te vragen voor haar kranken dichter, nu het hylik met sinjeur Van der Voort schier klaar is. Maar, wat ik u bidden mag, lieve joffrouw Teller! maak het niet bekend, eer de nood aan den man komt! Gerbrand zal het besterven . . . . .”

Moeder Marretje sloeg de huik om het hoofd, en drong met geweld de tranen terug, die hare oogen wilden verduisteren. Elisabeth stond op, en greep met deelneming hare hand.

— „Mij deert uw smart!” — sprak ze verlegen, schier stotterend. — „Wat kan ik, arme! in mijn staat voor u doen?”